

Robin & Alex

Een heel jaar lang schrijven Alex en Robin elkaar brieven. Startpunt is hun stukgelopen relatie, en een onbepaald aantal maanden stilte die daarop volgden. Wat dit voor beiden teweegbrengt, valt nog af te wachten. Als ZiZo-lezer (m/v/a) zit je op de eerste rij om mee te snuisteren in hun schrijfsels.

TEKST: SHARMILA MADHVANI & ISHA VAN ALSENOY

Alicante, 16 november 2015

Dag Robin,

Ik weet niet waarom ik je schrijf.

Heb je nog steeds die blauwe brievenbus? Die waarin het binnen regent, die niet meer goed sluit omdat de hoeken van de klep verroest zijn?

Ik kan me zo voorstellen welk gezicht je trekt als je deze brief vindt. Je mooie, vredevolle trekken meteen uitgehold. Compleet uit je evenwicht geschopt. Inmiddels heb je alles vast op een rijtje. Zo ben jij wel. Dus als ik minder egoïstisch zou zijn, zou ik je met rust laten. Dat geef ik toe.

Ik beeld me weleens in hoe je leven is. Je huisje, als je daar nog woont, helemaal in orde. Gezellig. Je zit 's avonds aan de eettafel met de boekhouding van je winkel terwijl je een glas wijn drinkt. Je denkt aan bloemen, welke te bestellen, welke uit je bestand te schrappen. Je bent helemaal op die taak gefocust. Altijd zo *together*, jij. Het spijt me dat ik al die rust kom bevleken met mijn chaos.

Maar het spijt me ook niet.

De hitte hier is soms ondraaglijk. Plus het constante gekraak van de cicaden. Soms is het alsof die beesten de warmte in stukjes hakken om er toch nog enige structuur aan te geven.

Mijn werk gaat goed. Denk ik. Volgende maand stel ik mijn foto's tentoon in de *galeria* in de stad. Ik verkoop genoeg. Af en toe werk ik een dag aan het strand.

Stoelen en windschermen verhuuren. Ik doe het meer voor de afwisseling dan voor het geld. Hoewel het geld welkom is.

Bij de tentoonstelling zit jouw foto, by the way. Van onze dag samen in Brussel. Je verslikte je in je pizza en er kwam Sprite uit je neus. Herinner je je dat nog?

We waren nog niet lang samen. Ik maakte de hele

tijd foto's van jou. Jij maakte er maar eentje, van onze sandalen, bovenop elkaar gegooid op de kasseien. Nu zit die foto als verstekeling tussen de mijne. Grappig wel. Dat vind ik toch.

Ik weet dat je het lang geleden vindt. Te lang geleden. In jouw wereld is een jaar allicht onoverbrugbaar. Ik vond het altijd al fascinerend hoe jij de tijd precies beleeft zoals die is.

Voor mij beweegt de tijd anders. Voor mij is de tijd een onvoorspelbaar dier. Soms is het alsof ik gisteren nog mijn laatste ogenblikken met jou doorbracht. Dan zie ik je glashelder voor me zitten, met je kin op je knieën, in mijn oude sofa. Zo verdrietig om wat ik je aandeed. Dan is het alsof ik pas door een gehaktmolen ben gedraaid en de kater nog moet ondergaan. Dat kan. Dat ik die kater nog moet ondergaan. Toen je pas was vertrokken, stond ik enkele tellen stil in het midden van de woonkamer. Maar dan ruimde ik je berg klamme papieren zakdoekjes op. En daarna ging het leven verder. Het spijt me, maar ik heb helemaal niets gevoeld. Misschien voel ik het nu, met vertraging. Maar op andere momenten lijkt het allemaal zo lang geleden dat ik me afvraag of het wel echt is gebeurd. Dan ben jij niet meer dan een puntje hoog in de lucht, en zou je er net zo goed niet kunnen zijn. Zoals je je misschien herinnert, geef ik de voorkeur aan die laatste toestand.

Maar hoe langer ik bij je weg ben, des te korter geleden lijkt het.

Ik zal het je niet kwalijk nemen als je niet terugschrijft.

Alex

OVER DE SCHRIJFSTERS

Sharmila en Isha kwamen elkaar tegen in de marge van de bundel 'Labyrint', een kortverhalencollectie over liefde tussen vrouwen, gepubliceerd door Uitgeverij 't Verschil (nu Kartonnen Dozen). Sharmila Madhvani won met haar uitgegeven roman 'Adem' in 2013 de La Vita Publishing Debuutprijs. Zij kruipt in de huid van Alex. Isha Van Alsenoy, ZiZo-columniste en kortverhalenschrijfster, neemt de rol van Robin op zich.

Antwerpen, 30 november 2015

Alex,

Schrijven valt me zwaar. Het haalt me uit m'n routine. Ik wil mijn dag het liefst afwerken zoals ik hem heb gepland, jij weet dat.

Dit weekend zag ik Steen op een feestje. Ik vertelde hem over je brief. Hij verplichtte me terug te schrijven. 'Je hebt jullie *affaire* (zoals hij *ons* noemde, weet je nog?) misschien kunnen afsluiten, maar nu heb je de kans om er betekenis aan te geven', zo zei hij. Ik hoop het. Ik zet die verroeste klep van m'n brievenbus op een kier voor jouw woorden.

Dat je me liet zitten, deed inderdaad minder pijn dan mijn zoektocht naar wat ik voor jou heb betekend. Of we 5 jaar of 5 maand samen waren, is voor mij niet belangrijk. Wat mijn hart brak, was de onduidelijkheid van hoe je mij als mens in je hart zou sluiten en meenemen. Wie ben ik voor jou?

Afsluiten. Jij bent daar goed in. Altijd onderweg. Je ontvlucht de coulissen van het leven. Je wil schitteren en als dat niet lukt, trek je er een streep onder.

Strepen snijden.

Zo wil ik niet leven. Ook voor jou wilde ik zo niet leven. Als ik al streef naar iets, is het naar een eenvoudig soort geluk. Je weet dat ik de winkel hou omdat ik hem niet kan lossen. Dat die bloemen kleur geven aan mijn dagen. Dat ik me al geslaagd voel als Germaine haar wekelijks boeket komt ophalen, met glanzende ogen. Hoeveel mannen zouden dat doen voor hun vrouw die ze tot weduwe maken? Zorgen dat ze voor de rest van haar leven elke week verse bloemen op de schouw kan zetten? Zulke kleine dingen zijn mij zoveel waard. Dat is het soort geluk dat ik zoek.

Wat betekenen ik voor jou vandaag? Wat was de aanleiding om me te schrijven? Het lijkt alsof je je rugzak uitschudt op mijn tafel: egoïsme, chaos en ongrijpbare

tijd. Ik heb het voor het uitkiezen. Nee, lieve Alex, ik doe er niet aan mee.

Ik neem het je niet kwalijk, dat je koos voor Spanje, voor 'wilder, warmer en meer uitdaging', zoals je zelf zei toen je me liet zitten. Je zei dat je je nog niet kon settelen, dat je onrustig bent. *Fernweh* in de ziel. Voor mij ben je geen egoïst. Je zoekt.

Ook de chaos vergeef ik je. Die vind ik charmant. Soms ratelde je, soms struikelde je over je eigen woorden. Je kon de drukte in je hoofd niet aan. Als de warmte je rust brengt, of toch een deel van de ruis in slaap soest, ben ik al blij.

'De tijd grijnst als een vriendelijke dief'. Het zijn niet mijn woorden, het zijn die van Wannes Van de Velde. Tijd laat zich inderdaad niet vangen. Hij glipt je door de vingers op de beste momenten en op andere weigert hij te vertrekken en schuurt hij teder je net helende wonden weer open. (Dat de tijd heelt, is trouwens het stomste cliché dat ik ooit heb gehoord.)

Eerlijk? Ik ben blij dat je schreef. Blij dat Steentje me aanmoedigde toch terug te schrijven. Misschien kunnen je woorden mij meer soelaas geven dan ik tot nog toe had. Het voelt alsof we weer terug contact hebben. Tastbaar bijna. Ooh... wat mis ik je aanrakingen... Ik laat me meeslepen, sorry.

Ook ik probeer me je gezicht voor te stellen terwijl je mijn brief leest. Verbazing, omdat ik toch terugschreef. En je zal iets voelen dat onaf is, ook al dacht je dat ik het netjes, zoals ik met alles doe in het leven, een plaatsje had gegeven. Nee, dat is me niet gelukt. Onze *affaire* blijkt geen collectie lentebloeiers te zijn, die ik volgens tint orden en vervolgens in de uitverkoop zet.

Jij bent mijn liefste passant. Graag lees ik wat je bezielde om bij mij te passeren.

Robin